

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România” (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 4 martie 2008

în Cauza Cerăceanu împotriva României (nr. 1)

(Cererea nr. 31250/02)

Strasbourg

Devenită definitivă la 29.09.2008

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în art. 44 alin. (2) din Convenție. Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Cerăceanu împotriva României (nr. 1),

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Josep Casadevall, președinte,

Corneliu Bîrsan,

Boštjan M. Zupančič,

Alvina Gyulumyan,

Egbert Myjer,

Ineta Ziemele,

Luis López Guerra, judecători,

și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 12 februarie 2008,

a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 31250/02, introdusă împotriva României, prin care o cetățeană a acestui stat, doamna Adriana Doina Cerăceanu (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 17 septembrie 2001 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de domnul Răzvan Horațiu Radu agent guvernamental pe lângă Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

3. La data de 7 aprilie 2006 Curtea a hotărât să comunice cererea Guvernului. Prevalându-se de dispozițiile art. 29 alin. 3 al Convenției, Curtea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanta s-a născut în 1941 și locuiește la București. Ea este traducătoare și membră a Uniunii Scriitorilor din România.

A. Publicarea traducerii române a romanului « Shogun »

5. La data de 15 noiembrie 1985 Editura română Univers și societatea americană Foreign Rights, agent literar al romancierului James Clavell, au încheiat un contract privind publicarea de către Univers a 35.000 de exemplare ale romanului *Shogun* al lui James Clavell, roman tradus în limba română de reclamantă. Contractul stipula că drepturile patrimoniale asupra traducerii efectuate de reclamantă erau cedate de societatea Foreign Rights, proprietara drepturilor, casei Univers până la data de 15 noiembrie 1991.

6. La data de 23 noiembrie 1991 reclamanta a încheiat cu Editura *Orizonturi* din București un contract pentru publicarea romanului *Shogun* de James Clavell pe care îl tradusese. Durata contractului era de șase luni, și anume din 23 noiembrie 1991 până la 23 mai 1992, cu un tiraj maxim de 50.000 exemplare.

7. După publicarea unui prim tiraj de 50.000 exemplare, societatea *Orizonturi* a refuzat să-i plătească reclamantei drepturile de autor și la data de 15 iulie 1992 a încheiat cu F.A. un

contract în vederea traducerii aceluiași roman. Ulterior a publicat cu editura *Azur* în jur de 64.000 noi exemplare ale romanului tradus de F.A.

B. Acțiune în daune-interese introdusă de reclamantă

8. La data de 22 decembrie 1993 reclamanta a chemat în judecată la Judecătoria București societatea *Orizonturi* și pe F.A., acuzându-i de plagiat, pe motiv că i-ar fi folosit traducerea romanului *Shogun*.

9. La data de 28 februarie 1996, după peste doi ani de la introducerea acțiunii și după douăzeci de amânări ale cauzei, reclamanta și-a completat cererea în fața Tribunalului București cu al doilea capăt de cerere privind prejudiciul suferit datorită publicării a 64.814 exemplare ale traducerii sale de către Editurile *Azur* și *Orizonturi*.

10. La data de 11 iunie 1996, în condițiile în care nu a avut loc nicio ședință asupra fondului, Curtea Supremă de Justiție a admis cererea de strămutare datorită suspiciunii legitime formulată de societatea *Orizonturi* și a desemnat drept instanță competentă Tribunalul Argeș. La data de 19 iunie 1996 Tribunalul București s-a declarat necompetent și a trimis cauza la Tribunalul Argeș.

11. La data de 4 iulie 1996 cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Argeș.

12. Tribunalul a dispus mai multe expertize : una lingvistică asupra traducerilor efectuate de reclamantă și de F.A. și o expertiză contabilă.

13. Printr-o decizie din 13 iulie 1999, Tribunalul Argeș a respins acțiunea reclamantei. Acesta a constatat că în speță fuseseră efectuate patru expertize, două din partea experților propuși de reclamantă și două de experții propuși de pârâți. Din cei patru experți, B., T. și I. au concluzionat asupra existenței plagiatului, în timp ce A.I.I. a considerat că traducerea lui F.A. era o creație originală. Tribunalul a constatat că ulterior T. a depus un raport suplimentar, excluzând existența plagiatului. Tribunalul i-a considerat drept parțiali pe experții B. și I., care au concluzionat asupra plagiatului și a considerat drept obiective expertizele lui T. și A.I.I. propuse de pârâți, care au concluzionat asupra lipsei plagiatului.

14. Printr-o decizie din data de 4 aprilie 2000 Curtea de Apel Pitești a admis apelul reclamantei, considerând că expertiza lui B., care se pronunțase în favoarea reclamantei, era susținută, completă și obiectivă. Curtea a condamnat pârâții la plata *in solidum* a sumei de 196.441.622 lei românești (ROL).

15. Curtea a considerat de asemenea că reclamanta a suferit un prejudiciu diferit datorită publicării de către editurile *Orizonturi* și *Azur* a 64.814 exemplare ale traducerii sale a romanului și a obligat societatea *Orizonturi* să-i plătească suma de 253.637.658 ROL.

16. Prin hotărârea definitivă din data de 19 iunie 2001 Curtea Supremă de Justiție a admis recursul formulat de societatea *Orizonturi* și de F.A. și, pe fond, a respins acțiunea introdusă de reclamantă. Ea a considerat că Curtea de Apel Pitești a luat greșit în calcul expertiza lui B., care nu era un expert aflat pe lista corpului de experți tehnici aflată la dispoziția instanței, în timp ce ar fi trebuit să se bazeze pe expertiza lui T., expert înscris pe lista experților aflată la dispoziția instanței.

C. Recursul în anulare promovat de Procurorul general

17. La data de 6 noiembrie 2001 reclamanta a formulat un memoriu pe lângă Procurorul general, cerându-i să introducă un recurs în anulare împotriva deciziei definitive din 19 iunie 2001.

18. La data de 19 iunie 2002 Procurorul general a promovat un recurs în anulare în fața Curții Supreme de Justiției și a cerut anularea deciziei din 19 iunie 2001 în baza art. 330 alin. 2 din Codul de procedură civilă. Criticând aprecierea făcută de Curtea Supremă de Justiție asupra expertizelor efectuate, Procurorul general a considerat decizia din 19 iunie 2001 ca vădit netemeinică și a cerut rejudecarea cauzei și constatarea existenței plagiatului.

29. Prin decizia din data de 13 ianuarie 2003, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul în anulare formulat de procurorul general, a casat decizia din 19 iunie 2001 și a confirmat-o pe cea din 4 aprilie 2000 a Curții de Apel Pitești care admisesese acțiunea reclamantei.

D. Contestația în anulare și prima cerere de revizuire

20. La data de 29 ianuarie 2003 societatea *Orizonturi* și F.A. au formulat o contestație în anulare împotriva deciziei din 13 ianuarie 2003 și la data de 7 februarie 2003 au cerut revizuirea aceleiași decizii.

21. Prin două decizii diferite din data de 15 noiembrie 2004 Curtea Supremă de Justiție a respins ca neîntemeiate cererea de revizuire și contestația în anulare.

22. La o dată neprecizată, societatea *Orizonturi* a cerut anularea dispozitivelor deciziilor din 15 noiembrie 2004, bazându-se pe articolul 258 din codul de procedură civilă, care impune

semnarea dispozitivului unei hotărâri judecătorești de către toți judecătorii completului de judecată.

23. La data de 15 martie 2005 societatea *Orizonturi* a formulat o cerere de recuzare a mai multor judecători, cerere respinsă prin decizia din 16 mai 2005. Ea a formulat un recurs împotriva respingerii cererii sale de recuzare.

24. La data de 6 iunie 2005 Înalta Curte de Casație și Justiție (fosta Curte Supremă de Justiție) a amânat examinarea cererilor privind anularea dispozitivelor celor două hotărâri din 15 noiembrie 2004. În octombrie 2005 a avut loc o ședință. Până în momentul de față procedurile sunt în curs în fața Înaltei Curți de Casație.

E. Executarea silită inițiată împotriva editurii *Orizonturi*

25. La data de 11 ianuarie 2006 reclamanta a chemat în judecată editura *Orizonturi* în două acțiuni privind executarea silită a creanței sale constatată prin decizia din 13 ianuarie 2003 a Curții Supreme de Justiție de confirmare a deciziei din 4 aprilie 2000 pronunțată de Curtea de Apel Pitești.

26. Printr-o primă acțiune, ea a cerut Judecătoriei București să dispună poprirea conturilor editurii *Orizonturi*. Prin a doua acțiune a cerut Camerei comerciale a Tribunalului București să dispună deschiderea procedurii falimentului împotriva editurii.

1. Cererea de poprire pe conturile editurii Orizonturi

27. Prin sentința din data de 18 ianuarie 2006 Judecătoria București a respins cererea de poprire pe conturile editurii *Orizonturi*, formulată de reclamantă. Judecătoria a considerat că executarea silită era prescrisă.

28. Prin decizia din data de 28 iunie 2006 Tribunalul București a admis recursul reclamantei împotriva sentinței din 18 ianuarie 2006. Instanța a dispus executarea silită prin poprirea conturilor editurii *Orizonturi* până la achitarea datoriei de 45.022,93 lei noi românești (RON), constatată prin decizia din 13 ianuarie 2003.

2. Deschiderea procedurii falimentului împotriva Editurii Orizonturi

29. Prin decizia din data de 14 aprilie 2006 Tribunalul București a admis cererea reclamantei și a dispus deschiderea procedurii falimentului în privința editurii *Orizonturi* pe motiv că aceasta din urmă nu achitase creanța în sumă de 45.022,93 RON, constatată prin decizia din data de 13 ianuarie 2003.

Instanța a dispus interzicerea vânzării părților sociale ale societății debitoare și poprirea pe toate conturile sale bancare. Instanța a numit de asemenea un administrator judiciar.

30. Editura *Orizonturi* a formulat recurs împotriva acestei hotărâri judecătorești.

31. La data de 15 septembrie 2006 ea a pus suma de 45.022,93 RON la dispoziția instanței, « în eventualitatea în care va fi necesară în dosarul » de faliment.

32. La data de 20 iunie 2007 Curtea de Apel București a respins recursul editurii *Orizonturi* împotriva sentinței din 14 aprilie 2006.

33. Procedura falimentului a continuat la Tribunalul București.

34. În urma unei cereri de strămutare datorită suspiciunii legitime formulate de societatea debitoare, Înalta Curte de Casație și Justiție a repartizat cauza Tribunalului Argeș prin decizia din 8 februarie 2007.

35. Procedura falimentului este în prezent în curs la Tribunalul Argeș.

36. La data de 1 noiembrie 2007, în cadrul acestei proceduri, reclamanta a primit de la debitoarea sa suma de 45.022,93 RON, reprezentând creanța constatată prin decizia din 13 ianuarie 2003.

F. Alte proceduri pertinente

1. Condamnarea reclamantei pentru înșelăciune și a doua cerere de revizuire

37. În urma plângerii editurii *Orizonturi*, prin decizia din data de 15 octombrie 2004 a Parchetului de pe lângă Judecătoria București, reclamantei i-a fost aplicată amenda administrativă de 10.000.000 ROL pentru înșelăciune în contractul încheiat la 23 noiembrie 1991 cu editura respectivă. În urma unui recurs ierarhic al interesatei, această decizie a fost menținută la 5 ianuarie 2005.

38. Prin sentința din data de 25 februarie 2005 a Judecătoriei București, decizia procurorului a fost menținută. Instanța a reținut că cu prilejul încheierii contractului din 23 noiembrie 1991 reclamanta a făcut-o în mod fraudulos pe partea vătămată, cocontractantul său, și anume editura *Orizonturi*, să creadă că avea dreptul să autorizeze publicarea traducerii sale a romanului *Shogun*. Instanța a considerat că agenția Foreign Rights Inc. New York era cea care, în urma unui contract încheiat înainte cu reclamanta, avea în realitate dreptul de a autoriza reeditarea traducerii române a romanului respectiv. Așadar, reclamanta nu putea autoriza reeditarea traducerii sale fără acordul agenției. Prin urmare, reclamanta, în ciuda faptului că

cunoștea aceste aspecte legale decurse din contractul său din 1985 încheiat cu agenția, ea a îndus cu bună știință în eroare partea vătămată, editura *Orizonturi*. Din acest motiv instanța a concluzionat că reclamanta provocase editurii un prejudiciu de 218.000 ROL, adică retribuiția prevăzută de contractul din 23 noiembrie 1991.

39. Recursul reclamantei Cerăceanu împotriva acestei sentințe a fost respins prin decizia Tribunalului București din 20 mai 2005.

40. În urma acestei proceduri, editura *Orizonturi* a formulat o nouă cerere de revizuire a deciziei din 4 aprilie 2000, pronunțată în favoarea reclamantei de Curtea de Apel Pitești. Această cerere a fost respinsă de Curtea de Apel Pitești prin decizia din 4 octombrie 2006. Editura *Orizonturi* a formulat recurs împotriva acestei decizii în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție. Ultimul termen a fost fixat la 29 ianuarie 2008.

2. Acțiune civilă în constatare

41. La data de 7 ianuarie 2005 editura *Orizonturi* a citat reclamanta în fața Tribunalului București într-o acțiune civilă prin care cerea instanței să constate că partea pârâtă nu avea dreptul să autorizeze reproducerea traducerii în limba română a romanului *Shogun*.

42. Prin decizia din 6 aprilie 2005 Tribunalul a admis acțiunea și a constatat că reclamanta nu mai avea drepturi de proprietate intelectuală asupra traducerii pe care o cedase prin contract agentului autorului. Tribunalul a reținut că drepturile de autorizare a reeditării traducerii respective aparțineau agenției Foreign Rights Inc. New York.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE PERTINENTE

43. În ceea ce privește neexecutarea hotărârilor definitive pronunțate în controversele dintre particulari, esențialul prevederii interne pertinente, și anume extrasele din Codul de procedură civilă și din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, este descris în hotărârea sa *Topciov împotriva României* ((hotărâre), nr. 17369/02, 15 iunie 2006).

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 6 alin. 1 din Convenție privind durata procesului

44. Reclamanta pretinde că durata procesului care a început la 22 decembrie 1993 a încălcat principiul « termenului rezonabil » așa cum este prevăzut de art. 6 alin. 1 din Convenție, care dispune:

« Orice persoană are dreptul la judecarea echitabilă a cauzei sale (...) de către o instanță independentă și imparțială (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...) »

45. Guvernul se opune acestei afirmații.

46. Curtea amintește că la calculul duratei procesului trebuie luate în considerare toate căile de atac, inclusiv cele cu caracter extraordinar, în măsura în care procedura inițiată după introducerea lor era hotărâtoare pentru drepturile și obligațiile cu caracter civil al reclamantilor (a se vedea *Poiss împotriva Austriei*, Hotărârea din 23 aprilie 1987, seria A nr. 117, pag. 103, paragraful 50 și *Zwierzynski împotriva Poloniei*, nr. 34049/96, paragraful 39, CEDH 2001-VI).

47. Cu toate acestea, se vor lua în calcul numai perioadele în timpul cărora cauza a fost efectiv în curs în fața instanțelor, excluzând deci perioadele dintre adoptarea unei hotărâri definitive și anularea sa în urma unei căi de atac extraordinare (*Seregina împotriva Rusiei*, nr. 12793/02, paragraful 92, 30 noiembrie 2006).

48. Prin urmare, Curtea observă că perioada de luat în calcul a început odată cu intrarea în vigoare a Convenției în privința României, la 20 iunie 1994. Pentru a aprecia caracterul rezonabil al termenelor scurse începând de la această dată, trebuie să se țină cont de starea în care se afla cauza atunci, și anume în fața Tribunalului București, sesizat cu acțiunea reclamantei, în primă instanță.

49. Prima perioadă de luat în considerare s-a încheiat la 19 iunie 2001 prin hotărârea definitivă a Curții Supreme de Justiție. Această parte a procesului s-a derulat timp de șapte ani în trei grade de jurisdicție.

50. Deoarece în urma recursului în anulare formulat împotriva deciziei din 19 iunie 2001 procedura a fost redeschisă, cu repercusiuni importante asupra drepturilor civile ale reclamantei, trebuie să se considere că procedura s-a încheiat la data de 13 ianuarie 2003 prin decizia definitivă a Curții Supreme de Justiție, care a admis recursul în anulare.

51. Curtea constată totuși că perioada care a debutat la 6 noiembrie 2001, atunci când reclamanta a cerut redeschiderea procesului prin intermediul unei cereri adresată procurorului general în vederea introducerii unui recurs în anulare împotriva deciziei din 19 iunie 2001 și data de 13 ianuarie 2003, dată la care a fost admis recursul în anulare, nu poate fi luată în considerare la calculul duratei totale a procesului.

Ea constată de asemenea că Curtea Supremă de Justiție, printr-o singură decizie din 13 ianuarie 2003, a admis recursul în anulare și a soluționat acțiunea reclamantei asupra fondului, astfel încât perioada de luat în considerare nu a fost prelungită decât cu o zi.

52. În consecință, durata de examinat se ridică la șapte ani.

A. Asupra admisibilității

53. Curtea constată că plângerea nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul art. 35 alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate.

B. Asupra fondului

54. Curtea amintește că respectivul caracter rezonabil al duratei unui proces se apreciază în funcție de circumstanțele cauzei și pe baza criteriilor consacrate de jurisprudența sa, îndeosebi complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului și cel al autorităților competente precum și miza controversei pentru interesați (a se vedea, printre multe altele, *Frydlender împotriva Franței* [GC], nr. 30979/96, paragraful 43, CEDH 2000-VII). Ea amintește de asemenea că numai întârzierile atribuibile statului pot conduce la concluzia nerespectării « termenului rezonabil » (*Proszak împotriva Poloniei*, Hotărârea din 16 decembrie 1997, *Culegere de hotărâri și decizii* 1997-VIII, pag. 2774, paragraful 40).

55. Curtea consideră că nici comportamentul reclamantei nici obiectul controversei, în cazul în speță fiind vorba despre o acțiune în daune-interese privind un plagiat pretins, nu ar putea justifica durata procesului, în special durata de cinci ani și șase luni în fața Tribunalului București, precum și în fața Tribunalului Argeș, care a judecat cauza după strămutarea decisă de Curtea Supremă de Justiție la cererea părților.

56. În ceea ce privește comportamentul instanțelor naționale, Curtea constată astfel că întârzierile importante în proces au fost cauzate de administrarea probelor, printre care mai multe expertize literare și de o decizie de declinare a competenței.

57. Curtea estimează, prin urmare, că nici complexitatea cauzei, nici comportamentul reclamantei nu explică durata procesului, privită în ansamblul ei.

58. După ce a examinat toate datele ce i-au fost prezentate, pe baza jurisprudenței sale în materie, Curtea consideră că în speță durata procesului în litigiu este excesivă și nu răspunde cerinței « termenului rezonabil ».

59. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 alin. 1 în această privință.

II. Asupra pretensei încălcări a art. 6 din Convenție privind neexecutarea unei hotărâri judecătorești

60. Invocând art. 6 alin. 1 din Convenție, reclamanta s-a plâns de imposibilitatea de a obține executarea deciziei din 13 ianuarie 2003 a Curții Supreme de Justiție care a condamnat editura *Orizonturi* la plata unei sume de bani către ea. Ea a invocat, în principal, dreptul la o protecție judiciară efectivă, garantat de art. 6 alin. 1 din Convenție.

61. Guvernul se sprijină pe faptul că dreptul intern a pus la dispoziția reclamantei căi procedurale adecvate, accesibile, eficiente și suficiente, de care s-a folosit de altfel pentru executarea hotărârii judecătorești pronunțată în favoarea sa.

62. Prin scrisoarea din 13 decembrie 2007 Guvernul menționează că reclamanta a încasat la 1 noiembrie 2007 suma de 45.022,93 RON, creanța sa fiind astfel satisfăcută.

63. Curtea amintește jurisprudența sa potrivit căreia articolul 6 din Convenție garantează fiecăruia dreptul de acces la justiție, care are drept consecință dreptul la executarea hotărârilor judecătorești definitive (*Hornsby împotriva Greciei*, Hotărârea din 19 martie 1997, *Culegere de hotărâri și decizii* 1997-II, paragraful 40). Acest drept nu poate totuși obliga un stat să dispună executarea fiecărei sentințe cu caracter civil indiferent de felul acesteia și de împrejurări; în schimb trebuie să dispună de un arsenal juridic adecvat și suficient pentru a asigura respectarea obligațiilor pozitive ce-i revin. Curtea are numai sarcina de a examina dacă măsurile adoptate de autoritățile naționale au fost adecvate și suficiente (*Ruianu împotriva României*, nr. 34647/97, paragraful 66, 17 iunie 2003), deoarece atunci când acestea sunt obligate să acționeze pentru executarea unei hotărâri judecătorești și omit să o facă, această inerție implică răspunderea statului potrivit articolului 6 alin. 1 din Convenție (*Scollo împotriva Italiei*, Hotărârea din 28 septembrie 1995, seria A nr. 315-C, paragraful 44).

64. În prezenta cauză era vorba despre executarea unei decizii care impunea o obligație de plată unui particular. În această privință statul era obligat să pună la dispoziția reclamantei un sistem care să-i permită să obțină de la debitor plata sumelor alocate de instanțe (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Dachar împotriva Franței* (decizie), nr. 42338/98, 6 iunie 2000). Nu se poate

deduce totuși din asta că trebuie considerat responsabil de neplata unei creanțe executorii datorată insolvabilității unui debitor « privat » (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Sanglier împotriva Franței*, nr. 50342/99, paragraful 39, 27 mai 2003).

65. În ceea ce privește obligația autorităților de a lua măsurile adecvate pentru executarea deciziei din 13 ianuarie 2003, Curtea constată că reclamanta a inițiat procedura de executare silită la 11 februarie 2006, printre care o procedură de faliment împotriva societății debitoare și aceasta a fost în final constrânsă să plătească creanța respectivă. În consecință reiese că autoritățile sesizate nu și-au încălcat obligația ce le-a revenit de a asista reclamanta la executare.

66. Fiind vorba despre o controversă între particulari, reclamantul trebuie să acționeze cu o anumită sârguință și să vegheze la executarea hotărârilor judecătorești în cauzele civile (*SC Magna Holding SRL împotriva României*, nr. 10055/03, paragraful 33, 13 iulie 2006). În consecință, reclamantei îi revenea sarcina de a se folosi de mijloacele puse la dispoziția sa de legislația națională și de a apela, la nevoie, la forța publică pentru a-l asista la executare (*Ciprova împotriva Republicii Ceha* (Hotărâre), nr. 33273/03. 22 martie 2005). Or, ea a întârziat până la data de 11 ianuarie 2006 să se folosească de mijloacele juridice puse la dispoziția sa pentru a executa decizia din 13 ianuarie 2003.

67. Ținând cont de circumstanțele cauzei, Curtea nu constată nicio neexecutare ce ar fi atribuibilă autorităților naționale în executarea deciziei din 13 ianuarie 2003. Prin urmare, capătul de cerere întemeiat pe neexecutarea respectiv decizii se dovedește în mod manifest neîntemeiat și trebuie respins în aplicarea art. 35 alin. 3 și 4 din Convenție.

II. Asupra pretensei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

68. Reclamanta se plânde că neexecutarea deciziei din 13 ianuarie 2003 i-a încălcat dreptul său la respectarea bunurilor sale. Ea a invocat articolul 1 din Protocolul nr. 1, care prevede următoarele:

“Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât din cauza unei utilități publice și în condițiile prevăzute de lege și principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului pe care îl dețin statele de a pune în vigoare legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosirea bunurilor în

conformitate cu interesul general sau pentru a asigura plata impozitelor sau altor contribuții sau amenzilor.”

69. Din motive similare cu cele expuse în baza pretensei încălcări a art. 6 alin. 1 din Convenție (a se vedea paragrafele 60-67 de mai sus), Curtea consideră, pe baza celor de mai sus, că și acest capăt de cerere trebuie respins ca neîntemeiat, în aplicarea art. 35 alin. 3 și 4 din Convenție.

IV. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

70. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

"În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă."

A. Prejudiciu

71. Într-o primă cerere reclamanta a solicitat plata creanței sale de 45.022,93 RON reactualizată potrivit ratei inflației, cu titlu de prejudiciu material pe care l-ar fi suferit.

72. Ea solicită de asemenea cu titlu de prejudiciu moral suferit ca Guvernul să finanțeze restaurarea unei picturi murale dintr-o anumită biserică, monument istoric, situată în București. Ea nu cere rambursarea costurilor și cheltuielilor.

73. Guvernul contestă aceste pretenții.

74. Curtea reamintește că a concluzionat că s-a încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție datorită duratei nerezonabile a procedurii care a debutat la 22 decembrie 1993. De aceea nu constată nici o legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material invocat și respinge această cerere.

75. În privința cererii interesatei cu titlu de prejudiciu moral (paragraful 72 de mai sus), Curtea relevă că Convenția nu-i conferă competența de a cere statului român să ia măsuri fără nici o legătură cu obiectul prezentei cereri. În schimb, ea consideră că trebuie să aloce reclamantei 1.400 euro cu titlu de prejudiciu moral pentru încălcarea constatată.

C. Majorări de întârziere

76. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă referitor la capătul de cerere întemeiat pe art. 6 alin. 1 din Convenție, în ceea ce privește durata procesului civil inițiat de reclamantă la 22 decembrie 1993 și inadmisibilă pentru rest ;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 alin. 1 din Convenție în privința duratei procesului respectiv ;

3. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție, 1.400 euro (una mie patru sute euro) pentru prejudiciul moral, la care se adaugă orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit ;

b) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, suma va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale ;

c) că sumele respective vor fi convertite în moneda statului pârât la rata de schimb din ziua plății ;

4. respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 4 martie 2008, în temeiul art. 77 alin. 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,

președinte

Santiago Quesada,
greffier